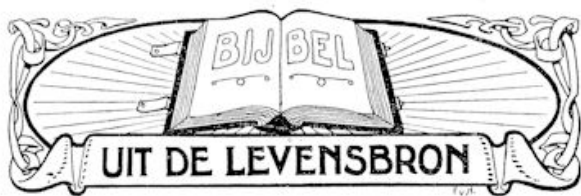

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING.

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ.

REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN
Verschijnt den 2den Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheel jaargang.

DE OUDSTE ZOON.

Maar hij werd toornig en wilde niet ingaan. Lucas 15 : 28a.

Gij kent allen de gelijkenis van den verloren zoon en gij zult wel eens onder den indruk geweest zijn, als gij gelezen hadt van den zondaar, die tot bekeering kwam en tot den Vader terugkeerde.

Maar het kan zijn, dat gij daarbij niet veel aan den oudsten zoon gedacht hebt en toch, die oudste zoon wordt door den Heiland in deze gelijkenis op den voorgrond geplaatst.

De Farizeërs en de Schriftgeleerden hadden immers tegen Jezus gemurmureerd en Hem verweten: „Deze ontvangt de zondaars en eet met hen.”

De Heiland daarentegen had gesproken over de blijdschap van den herder, die het ééne schaap vindt en over de blijdschap van de vrouw, die de verloren penning terug ontvangt. Alzoo zal er blijdschap zijn in den hemel over één zondaar die zich bekeert.

Tegenover die blijdschap staat dan de toorn van den oudsten zoon, die niet wil ingaan in de feestzaal, waar zijn broeder zich bevindt aan het maal, door den vader hem aangericht.

Wanneer wij dus de gelijkenis van den verloren zoon goed willen verstaan, moeten we vooral op den oudsten broeder acht geven.

Hij was een Farizeër, een van die Farizeërs en Schriftgeleerden, die met hun schamper verwijt den Heiland durfden beleedigen: Deze ontvangt de zondaars en eet met hen.

Dat laatste was ook te veel voor de „vromen”, die de wet kenden en onderhielden en zich hoog boven de tollenaars verheven waanden.

Nooit zijn we méér verloren, dan wanneer we niet weten, dat we verloren zijn.

Zie, de jongste zoon, de *verloren zoon*, die na een leven in zonde en schuld bij de zwijnen terecht komt, hij wéét, dat hij verloren is, en hij keert weer tot zijn vader, om behouden te worden.

Maar de oudste zoon is, menselijkerwijze gesproken, gehéél verloren, want hij weet niet, dat hij een zondaar is, intégendeel, hij vindt zich zelf heel braaf en heel waardig. Met zijn broeder, die als een bedelaar terug is gekeerd, kan hij niet aanzitten aan hetzelfde maal.

Hij werd toornig en wilde niet ingaan.

Wat kunnen wij dat eigenlijk slecht begrijpen, niet waar? Als wij de gelijkenis van den verloren zoon lezen, worden we blij, als hij bij zijn vader teruggekeerd is, als alles weer goed is, als wij hem behouden weten. En dan zouden we 't met dien oudsten broeder anders willen zien. We voelen ons teleurgesteld, omdat daar tusschen al die blijde menschen één mensch met een somber gezicht rondloopt. Wij zouden willen, dat hij zich óók verblijdde en we vinden hem hard, omdat hij zoo koud en ongevoelig blijft.

Hij *is* ook koud en hard, koud en hard als een Farizeër.

Och, heb medelijden met hem. Hij heeft enkel zijn braafheid, zijn arme braafheid, die hem niet kan baten. Hij heeft zijn toorn, die hem belet, blijde te